

ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Α. DAVID

ΔΥΟ ΨΥΧΕΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΕΣ

ΗΝ αγαπούσα και μ' αγαπούσε μ' έναν ξρωτα Ιδανικό.

Κι' όμως, ποτέ δεν της είπα πώς την αγαπώ. Ούτε κι' εκείνη μου φανέρωσε ποτέ με λόγια την αγάπη της.

Και τὰ μάτια μας ακόμα, απέφρευαν να ξεφράσουν τὸν ἄπειρο ξρωτα πὸ πλῆμ- μύριζε τις ψυχές μας.

Ἡ σιωπή μας όμως ήταν πὸν πὸν εὐ- γλωττή ἀπὸ κάθε λόγο και κάθε ἐκμυστήρευσι.

Καθὸς τὰ χεῖλη μας σιωποῦσαν, ἡ φλυαροῦσαν γιὰ ἄλλα ἐντελῶς ζητήματα, ἡ ψυχές μας μιλοῦσαν, φιλιόντουσαν τρυφερά, ἡ σκέψεις μας ἀνταποκρινόντουσαν μυστικά.

Ἐνε βέβαια κάτι πὸν παράξενο αὐτὸ και μόνον ἄνθρωποι πὸν ἔχουν ἀγαπήσει,

ὅπως εἰμεῖς, μποροῦν νὰ τὸ νοιώσουν.

Χωρὶς νὰ μιλοῦμε καθόλου γιὰ τὸν ξρωτὰ μας, χωρὶς νὰ ἔχουμε ἀλληλογραφία, συνεννοῦμαστε τέλεια ἐγὼ κι' ἐκείνη.

Καταλάβαινα όμως ἀκόμα, πὸς ὅσο κι' ἂν μ' αγαπούσε, δεν ἤθελε νὰ προδώσει τὸ σῆμα της. Κι' ἀκριβῶς γιὰ μ' αγαπούσε πὸν, με μὴ ἀγάπη τόσο βαθειὰ και τέλεια, ὅπως τὴν αγαπούσα κι' ἐγὼ, γι' αὐτὸ δεν ἤθελε νὰ μολύνῃ τὸν ξρωτὰ μας με τὴν ψευτιά, τὴν ὑποκρισία και τὴν προδοσία.

Κι' ἐγὼ, χωρὶς νὰ μὸν τὸ πῆ αὐτὸ ποτέ ἐκείνη, ἐννοῶθα τὴ μυστικὴ της ἐπιθυμία κι' ὑποταξίμου σ' αὐτή.

Πὸς, χωρὶς νὰ μὸν λή τίποτε, μ' ἔκανε νὰ σκέπτομαι και νὰ ἀισθάνομαι, ὅπως ἐκείνη!

Ὁ σῆμα της ήταν πὸν μεγαλειότερος της και τὸν εἶχε παντρευτεί γιὰ τὸν εἶχαν θελήσει οἱ νο- νείς της.

Δεν εἶχε παιδιά και ζῶσε μὴ ζωὴ σχεδὸν πε- ριορισμένη.

Τὴν ἔβλεπα όμως συχνά, γιὰ ἡμῶν γραμμα- τεῖς τοῦ σῆμα της.

Τὴν ἀγάπησα και μ' ἀγάπησε κι' ἐκείνη —τὸ ἐννοῶσα ἀμέσως— ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή πὸν ἰ- δωθήκαμε.

Μὰ δεν ἐπέτρεψε στὸν ἑαυτὸ της νὰ μὸν φανε- ρώσει τίποτε, οὔτε και σ' ἐμένα ἔδωσε τὴν ἀδεια νὰ τὴς πὸν τίποτε γιὰ τὴ λατρεία πὸν τὴς εἶχα.

Τὸ ἔβλεπε της, ἡ στάσις της ἀπέναντί μου, ἦσαν πάντα αὐστηρά, σχεδὸν ψυχρά.

Κι' όμως, μ' αγαπούσε, τὸ ἐννοῶθα καλά, ὅ- πως κι' ἐκείνη, ἡμῶν βέβαιος ὅτι ἐννοῶθε πὸς και πὸς τὴν ἀγαπούσα.

Τὴν ἔβλεπα συχνά στὰ ὄνειρά μου και ἡμῶν βέβαιος πὸς ἔβλεπε κι' ἐκείνη.

Στὰ ὄνειρά μου όμως δεν ἦταν ψυχρὴ και πε- ροφρὰν, ὅπως φαίνονταν στὴν πραγματικότητα. Ἦ- ταν τρυφερὴ και διαχτυκὴ. Καὶ τὴν ἀκούγα νὰ μὸν ψιθυρίζει: «—Σ' αγαπῶ! Σ' αγαπῶ τρελλά!».

Και ἡμῶν βέβαιος, ὅτι τὴν ἴδια ἐκείνη στιγμή θὸ μ' ἔβλεπε κι' ἐκείνη στὸν ἕννο της και θὸ μ' ἀκούγε νὰ τὴς λέω τὰ ἴδια λόγια: «—Σ' αγα- πῶ! Σ' αγαπῶ τρελλά».

Μὴ νύχτα, τὴν εἶδα στὸν ἕννο μου κατάλωμη και ξεμαλλιασμένη και τὴν ἀκούσα νὰ μὸν λή: «— Πονῶ!... Ἐμῶν ἄρρωστη».

Και τὴν ἄλλη μέρα ἔβλεπα πραγματικά, ὅτι ἦταν ἄρρωστη, ὅτι εἶχε πῆσει ἔξωφρα ἕνας δυνατὸς πόνος στὸ στομάχι.

Μὴ μέρα πάλι πὸν ἐγὼ κινδυνέψα νὰ σκοτωθῶ σ' ἕνα δυστύ- χημα αὐτοκινήτου, φαίνεται πὸς κι' αὐτὴ κάτι εἶχε προαισθανθεῖ. Γιὰ τὸ μὸν εἶπε μὸς πῆγα στὸ γραφεῖο:

—Χτυπήσατε; Τρομάξατε; Κατάλαβα πὸς κινδυνέψατε.

Κι' ἀμέσως ὕστερα ἄλλαξε ὄμιλία.

Ἔτσι συνεννοῦμεθα γὰ ὄλα, ἔτσι μάντευε ὁ ἕνας μας τοῦ ἄλ- λου τοῦς ψυχικὸς και σωματικὸς πόνους.

Μὰ ἐγὼ εἶχα ἀρχίσει νὰ ὑποφέρω στὸ τέλος ἀπ' τὴν ἀγάπη αὐ- τή, τὴν τόσο ἰδανική, και μὴ τόσο ἔντονη και ζήλευα ἀκόμα και τὸν ἡλιωμένο σῆμα της, ἂν κι' αὐτὸς τὴν αγαπούσε —ὅπως κατα- λάβαινα— μᾶλλον σὴν παιδί του.

Ποθοῦσα νὰ τὴς πὸν:

«—Φτάνει πειὰ αὐτὸ τὸ μαρτύριο! Φτάνει ἡ σιωπή και ἡ ἐγ- καρτέρησις. Ἄφησε τὸ σῆμα σου, χωρὶς τὸν ἐπὶ τέλος, κι' ἔλα μαζί μου, ἀφοῦ μ' αγαπᾷς και σ' αγαπᾷς».

Μὰ καταλάβαινα, ὅτι δεν ἤθελε νὰ τὴς πὸν αὐτὰ τὰ λόγια, τὰ ὁποῖα ἡμῶν μάντευε πὸν καλά.

Σκέφτηκα τότε νὰ φύγω, νὰ φύγω μακριὰ της, νὰ βρῶ καμμιὰ θεοὶ στὴς ἀποικίες.

Ἐκείνη μάντευε κι' αὐτὴ τὴ σκέψη μου και μὸν εἶπε μὴ μέρα: —Θέλετε νὰ φύγετε μακριὰ; Ἔστω... Αὐτὸ εἶνε τὸ καλύτερο. —Ξερετε γιὰτί σκέπτομαι νὰ ταξιδεύω; Τὸ ξερετε; τὴ ρό- τησα.

Ἐκείνη τότε μ' ἐκῆταξε μ' ἕνα βλέμμα πὸν αὐστηρὸ, σὴν νὰ με μάλωνε γιὰ τὰ λόγια πὸν τὴς εἶπα. Ὅσο, ἡμῶν βέβαιος, ὅτι ἤθελε νὰ φύγω, νὰ φύγω μακριὰ.

Αὐτὴ τὴ στιγμή ἤρθε ὁ σῆμα της και δεν εἶπαμε τίποτε πε- ρισσότερο.

Κάθησα τὴν ἴδια μέρα κι' ἔγραφα σ' ἕνα θεοὶ μου στὸ Ἄλ- γέριο, νὰ μὸν βρῇ καμμιὰ θεοὶ ἐκεῖ κάτω. Και σὲ λίγον καιρὸ πῆγα μὴ ἰκανοποιητικὴ ἀπάντησι. Ἡ θεοὶ πὸν ζητοῦσα, εἶχε βρεθεῖ.

Ἔτσι θὰ ἔφρευα, θὰ πῆγα μακριὰ.

Τὴν ἡμέρα πὸν ἔφρευα, ἀποχωρήθησα τὴν ἀγαπημένη μου μπροστὰ στὸ σῆμα της.

Ἐκείνη μ' ἐκῆταξε γιὰ πρώτη φορὰ ἔτσι κατάνια και μὸν φάνηκε πὸς μὸν ψιθύρισε:

—Θὰ εἶδος εἰδοποιήσω.

Αὐτὸ μόνον....

Ἐφρυα μακριὰ της. Πέρασε καιρός. Μὰ δεν ἔλαβα κανένα γράμμα της. Οὔτε κι' ἐγὼ τὸ λῆμα νὰ τὴς γράψω, γιὰτί ἤξερα, ὅτι δεν τὸ ἤθελε.

Ἐγραφα μόνον στὸ σῆμα της και στὸ τέ- λος τὴς ἐπιστολῆς μου ἔστειλα τὰ σέβη μου και στὴν ευχαρίστησι.

Ὁ καιρός περνοῦσε. Μὰ ἦταν ἀδύνατον νὰ ξεχάσω τὴ λατρευτὴ αὐτὴ γυναίκα.

Και καταλάβαινα, ὅτι κι' αὐτὴ με σὺλλογιζό- ταν ἀδιάκοπα.

Ἐννοῶθα τὴ σκέψη της νὰ μὸν περνοῦν γύρω μου, τὴν ἔβλεπα στὰ ὄνειρά μου πὸν ἔσωφρα ἀπὸ πρὶν.

Μὴ κῆταξε μ' ἀγάπη, ὅπως δεν με εἶχε κῆ- τάξει ποτέ στὴν πραγματικότητα και μὸν ἔλεγε πάντα: «—Σ' αγαπῶ!».

Ἡ εἰδοποιήσι όμως πὸν περιμένα ἐκ μέρους της δεν ἐρχόταν.

Τὸν καιρὸν προσπαθήσα νὰ τὴν ξεχάσω. Καμ- μιὰ γυναίκα δεν μποροῦσε νὰ μ' ἐκῆταξε πειὰ, οὔτε γιὰ μὴ στιγμή.

Τίποτα δεν μποροῦσε νὰ με διασκεδάσει και ν' ἀπομακρύνῃ. Ἔστω και γιὰ μὴ στιγμή, τὴ σκέψη μου ἀπὸ Ἐκείνη».

Και στὴς ὄρες τὴς ἐργασίας μου ἀκόμα, ἡ- μῶν τόσο ἀρηρημένος, ὅστε ὁ προϊστάμενός μου μὸν ἔκανε συχνά παρατηρήσεις.

Ἐξάφρα, ἔπειτα ἀπὸ πὸν καιρὸ, Ἐκείνη» με εἰδοποιήσε.

Τὴν εἶδα στὸν ἕννο μου, θλιμμένη και γο- ρυμένη μαζί, και τὴν ἀκούσα νὰ μὸν λή:

—Ἐλα... Ἐμῶν ἐλευθερία πειὰ.

Τότε καταλάβα, ὅτι ὁ ἄντρας της εἶχε πεθάνει. Και μετὰ ἕνα μῆνα βρισκόμουν πάλι στὴ Γαλλία.

Βρήκα τὴν ἀγαπημένη μου, χῆρα ἀπὸ ἕννο μῆνός.

Ὁ ἄντρας της εἶχε πεθάνει τὴ νύχτα ἀκριβῶς πὸν εἶχα ἀ- κούσει στὸν ἕννο μου νὰ μὸν λή:

—Ἐλα... Ἐμῶν ἐλευθερία πειὰ.

Ὅταν συναντηθήκαμε, ἀκράτητοι πειὰ πέσαμε ὁ ἕνας στὴν ἀγ- καλιὰ τοῦ ἄλλου και κλάψαμε ἀπὸ συγκίνησι. Εἶπαμε τέλος και με τὰ χεῖλη μας ὅτι τόσο καιρὸ μὸν ἡ ψυχές μας ἔλανε.

Και πραγματικῶς, ἔτσι ὅπως μάντευα ἐγὼ τις δικές της σκέ- ψεις, μάντευε κι' ἐκείνη τις δικές μου και μ' ἔβλεπε στὰ ὄνειρά της, ὅπως τὴν ἔβλεπα κι' ἐγὼ.

Ἐννοῶθε καλά τὸν ψυχικὸ μας αὐτὸ δεσμὸ, κι' ἦταν βέβαιη ὅτι θὰ με εἰδοποιήσε μὴ μέρα, ὅσο μακριὰ της κι' ἂν βρισκόμουν, χωρὶς κανένα γράμμα, με τὴ σκέψη της, με τὴν ψυχὴ της.

Ἐμῶν πειὰ διπλὰ εὐτυχισμένοι, γιὰτί μποροῦσαμε και φυλάξα- με ἀμύλοντο τὸν ξρωτὰ μας, δεν τὸν ἐμολύνσαμε με καμμιὰ προδο- σία, δεν τὸν πικράναμε με καμμιὰ τῆμη.

Ἐπειτα ἀπὸ ἔξη μῆνες παντρευτήκαμε και τώρα πὸν εἶμαστε τέλεια εὐτυχισμένοι και μποροῦμε νὰ ἐφορῶμε τὴν ἀγάπη μας και με τὰ χεῖλη μας, νοιώθουμε πὸς δεν εἶμαστε λιγώτερο συνδε- δεμένοι τότε, πὸν δεν συνεννοῦμεθα παρὰ μόνον με τις ψυχές μας...

Εἶμαστε πειὰ διπλὰ εὐτυχισμένοι...